

La llum d’en Marçal, el peix lluminós

En el fons del mar, un peixet anomenat Marçal, que tenia unes escates molt especials. Aquestes escates brillaven com petites estrelles, cosa que el feia diferent de la resta dels peixos. Encara que la seva brillantor cridava l’atenció, en Marçal sovint se sentia sol, ja que molts peixos l’admiraven, però alhora s’allunyaven d’ell per enveja.

Així i tot, en Marçal era un peix de cor generós. Sempre somiava en trobar una manera de fer servir la seva llum per ajudar els altres animals marins. Un dia, mentre nedava per un racó molt fosc de l’escull de corall, va sentir uns plors molt suaus. Seguint el so, es va trobar amb una petita gambeta anomenada Glòria que estava atrapada entre dues roques. La pobra gambeta tenia molta por perquè no podia alliberar-se i estava completament envoltada de foscor.

En Marçal, sense dubtar ni un moment, va nedar fins a ella i va fer servir la seva llum per il·luminar l’espai. Amb la seva ajuda, va moure les pedres fins que la gambeta va quedar alliberada. Glòria, molt agraïda, va dir amb els ulls plorosos però somrients:

—Has salvat la meva vida, Marçal! No sé com agrair-t’ho!

En Marçal, amb un somriure tímid, però sincer, va respondre:

—No has de donar-me les gràcies. El més important és que estiguis bé.

La gambeta Glòria, emocionada, va nedar ràpidament a explicar als altres animals del mar com en Marçal l'havia ajudat. La notícia va córrer com la pólvora i, aviat, tots els habitants del fons marí sabien que en Marçal no era només un peixet amb escates boniques, sinó que també tenia un cor ple de bondat.

Els altres peixos van començar a veure en Marçal un amic de confiança, algú que no només brillava per fora, sinó també per dins. De sobte, el peixet ja no es va sentir tan sol. Al contrari, els altres animals marins el buscaven perquè els ajudés en situacions difícils o perquè volien passar temps amb ell.

Amb el pas del temps, en Marçal va començar a utilitzar la seva llum de moltes maneres. A vegades ajudava els peixos que es perdien en la foscor del mar a tornar a casa. Altres vegades, quan apareixien criatures marines amenaçadores, en Marçal feia servir la seva llum per espantar-les, protegint així els animals més petits. També, en els moments més tranquils, en Marçal il·luminava l'escull amb la seva llum, creant espectacles de colors que alegraven tots els habitants del mar.

Un dia, mentre en Marçal il·luminava un camí per a un grup de peixets petits que s'havien perdut, un vell pop savi es va acostar a ell. El pop, que havia viscut molts anys en el fons marí, va dir:

—En Marçal, estàs fent una gran feina aquí. La teva llum ha portat pau i alegria al nostre món submarí.

En Marçal, una mica sorprès pel compliment, va respondre amb humilitat:

—Només faig el que puc per ajudar els altres.

El pop va somriure i va afegir:

—El que fas no és poca cosa. Gràcies a tu, molts de nosaltres hem trobat llum en moments de foscor, i això és molt valuós.

En Marçal es va adonar, per primera vegada, que el seu somni de fer servir la seva llum per ajudar els altres s'havia fet realitat. Ja no se sentia sol ni diferent, sinó que formava part d'una gran família submarina que el valorava no només per la seva bellesa, sinó per la seva bondat i valentia.

Amb els dies, les històries sobre les gestes d'en Marçal van arribar fins i tot als racons més llunyans del mar. Tots parlaven del petit peix lluminós que ajudava als altres sense esperar res a canvi. En Marçal es va convertir en una llegenda entre els habitants del fons marí, un heroi que demostrava que la veritable bellesa no es troba en l'aspecte exterior, sinó en les accions i en la capacitat d'ajudar als altres.

Gràcies a en Marçal, el fons del mar, que abans era un lloc ple de foscor i solitud, es va transformar en un lloc ple de llum, esperança i amistat. Els animals marins es van unir més que mai, ajudant-se els uns als altres i compartint moments feliços.

I així, en Marçal va continuar vivint feliç en el fons del mar, il·luminant no només els camins foscos, sinó també els cors de tots els seus amics. I va demostrar a tots que, encara que un sigui petit, pot fer grans coses quan té un cor ple de bondat.